

Det er ogsaa i det andet Thing af en høitagtet Folkethingsmand blevet udtalt, at man maatte betænke den dybe Sorg, som man ved Forslaget vilde berede mange ældre Præster. Jeg kan nu imidlertid vel fuldkomment billige det menneskekærlige Sindelag, som derved lægger sig for Dagen, men man maa dog paa den anden Side ogsaa betænke den Sorg, som man bereder de Menneſter, der ikke kunne faae deres virkelig billige Onſte opfyldt. Det gaaer jo heller ikke derved Præsterne værre, end det gaaer Skolelærerne. Hvor der kommer en ny Lærer og nedſætter sig ved Siden af den Lærer, som allerede er paa et vist Sted, bliver accurat det Samme Tilfælde. Det kan ſlet ikke være den Skolelærer, der er der paa Stedet, behageligt, at der nu kommer en anden, muligt fordi han er kommen op i en højere Alder og ikke kan tillegne sig den Fremgangsmaade eller Methode, som den nye Lærer, der maaffee er bleven dimitteret fra et privat Seminarium, følger. Men man maa tage Forholdene, som de ere; man maa finde sig i ſin Stæbne, gjøre sine Ting ſaa godt, ſom man kan, og ſaa give Reſten i Vorherres Haand; der er ikke Andet ved den Ting at gjøre. — Naar der er blevet talt om Fare ved Lovforſlaget, mener jeg, at det maaffee kan tænkes, at der ligesaa vel kan være Fare ved, at Lovforſlaget bliver forkaſtet, ſom ved, at det bliver vedtaget. Man maa lægge Mærke til, at der dog alt nu er en vis Uro tilſtede, og at den giver ſig tilkjende ved Folkeforsamlinger paa forſkjellige Steder; den er ogsaa ved mange Leiligheder kommen frem igjennem Preſſen i de offentlige Blade, og det kan ikke ſiges, at Sagen er kommen dumpende ned, eller at den er ukjenbt. Nei, Folk have haft god Leilighed til at danne ſig Erfaringer i ſaa Henſeende. Paa mange Steder i Landet giver der ſig en Utilfredſhed tilkjende med Kirkevæſenet, ſaaledes ſom det er, og, derſom Regjeringen og Rigsdagen nu ſlet ikke vilde gjøre Noget for at dæmpe denne Uro, da vil den Gjæring, ſom vi ſaaledes dog ere enige om, at der er tilſtede, ſøge Næring og vore Dag for Dag. Naar Lovforſlaget derimod vedtages, vil Trangen kunne afhjælpes paa det ene eller de to Steder, hvor den hidtil virkelig har viift ſig, og

Befolkningen vil derved ſee, at haade Regjeringen og Rigsdagen komme den imøde med Velvillie. Man kan da haabe, at Gjæringen, forſaavidt den er uſand og ikke berettiget, vil lægge ſig. Der er ogsaa blevet talt om, at, naar der opſtod Frimenigheder, da vilde de vælge de bedſte theologiske Candidater eller de bedſte tjenſteledige Præſter, ſaaledes at Statens Embeder herefter vilde blive mindre vel beſørge. Men derſom det virkelig ſkulde blive Tilfældet, at Frimenighederne ſkulde have et ſaa fuldkomment aandeligt Omdømme, at de ſkulde kunne forſtaa at vælge de bedſte Kræfter, ſaa synes jeg netop, at det vilde være et Beviis for, at der tilkom dem Frihed, thi de viſte jo da, at de forſtode at bruge den, ved at vælge paa en heldig Maade. — Naar Sagen alſaa overveies alſidigt, ſaa troer jeg ikke, at der vil viſe ſig nogen Fare ved at vedtage Lovforſlaget, hvorimod jeg gjerne kan tænke mig, at der kunde være Fare ved dets Forkaſtelse. Lad os endeligt huſte paa, at dette Forſlag ikke er noget Nyt, men at det er tredie Gang, at det fremtræder for Rigsdagen. Derſom det nu forkaſtes, troer jeg, at den ovenfor omtalte Gjæring vil vore, og at vi ved Forkaſtelsen vilde ſkabe en Gjenganger, ſom vil gaae ud omkring i Landet og hverve ſig Tilhængere, der vilde komme og banke paa Rigsdagens Døre med fornyet Kraft og Styrke og maaffee ogsaa gjøre større Fordringer end nu, og Rigsdagen vil formodentlig da ikke have Kraft og efter Villighed heller ikke Net til i Længden at modſtaa Folkets Onſte. Derimod troer jeg, at Uroligheden for det Førſte vil lægge ſig, naar vi vedtage Lovforſlaget ſaaledes, ſom det vil blive ændret efter de af det ærede Medlem fra Aalborg (Forchhammer) ſtillede Endringsforſlag; ſaa kan man jo altid ſee Tiden videre an, og ſaa vil der kunne gives Leilighed til at høre Lærerſtandens Medlemmer, hvad jeg meget viligt erkjender er overeensſtemmende med Villighed, naar der ſtal foregaae væſentlige Forandringer i de kirkelige Forhold, ſamt, om muligt, tillige Menighederne eller Menighedsnes Repræſentanter igjennem deres Menighedsraad. — Jeg kan fuldt vel forſtaa, hvorfor den ærede Miniſter ikke har taget denne Sag i ſin Haand, og det maa være tydeligt for En-